

vých okolnostech za pravdivý, pokud nebyl vyvrácen předloženými důkazy. Podle dotčeného předpisu, stanovícího právní domněnku pravdivosti tvrzení dostavivší se strany, jež ovšem může býti vyvrácena předloženými důkazy, lze pokládati za »důkazy« i listiny, jež byly v souzené věci přiloženy k žalobě, totiž úřední vysvědčení o osobních poměrech žalobkyně pro dosažení práva chudých a místopřísežné seznání o jmění a příjmu, připojené k žádosti za právo chudých, obsažené v žalobním spisu. Zákon nijak neomezuje ony důkazy pouze na takové, které strana sama nabízí o skutkových okolnostech, obsažených přímo v žalobě, nýbrž požaduje jen, aby šlo o důkazy, které jsou soudu po ruce a jež si tudíž nemusí teprve obstarávat. Mohly proto nižší soudy přihlížeti k obsahu uvedených listin, jimiž žalobkyně odůvodňovala žádost o povolení práva chudých, a užití jich i za podklad svého volného uvážení ve smyslu § 273 c. ř. s. při určení výše zažalovaného odškodnění, a to tím spíše, když žalobkyně sama o svých majetkových, hospodářských a sociálních poměrech jinak nic podstatného neuvedla. Určení výše náhrady podle § 273 c. ř. s. volnou úvahou jest pak věcí právního posouzení. Jestliže tudíž z dotčených listin — připojených k žalobě — vyplývá, že žalobkyně je nemajetná (nemajíc nic kromě nutného šatstva a prádla v ceně asi 500 Kč), že nemá žádných příjmů, že jí nebyla za poslední tři léta předepsaná důchodová daň a že kromě zaměstnání v domácnosti jest jinak bez zaměstnání, nelze důvodně vytýkati odvolacímu soudu, přihlížel-li k tomu, že žalobkyně požívá práva chudých a že jest toho času bez zaměstnání. Žalobkyně ostatně sama uvedla v žádosti za právo chudých obsažené na konci žalobního spisu, že jest úplně nemajetná a bez jakýchkoliv prostředků.

Bezvýznamné jsou i další vývody dovolání, týkající se otázky přiměřenosti přisouzené odškodnění. Dovolací soud má za to, že částka 6.000 Kč je přiměřená hospodářským poměrům žalobkyniným, jak byly vyličený v uvedených listinách, a podle nichž jest posuzovati výši škody podle § 1328 obč. zák. (viz rozh. č. 12131 Sb. n. s.).

Čís. 16977.

Domovníci (zák. č. 82/1920 Sb. z. a n.).

Vlastník domu může s domovníkem umluviti písemně paušální odměnu za domovnícké práce i za nárok na klíčné, jakož i že paušál bude domovníkovi zapraven buď vlastníkem domu, nebo nájemníky přímo, nebo prostřednictvím vlastníka domu. V písemné smlouvě nemusí býti zvláště zdůrazněno, že v paušální odměně je zahrnut i nárok na klíčné.

Byl-li ujednán paušál za všechny domovnícké úkony, nezáleží pro poměr domovníka k vlastníku domu na tom, že vlastník vybírá od nájemníků větší poplatky.

(Rozh. ze dne 9. června 1938, Rv II 1092/37.)

Žalobce sjednal se žalovanou písemnou dohodu z 1. června 1933, kterou byl ustanoven domovníkem v domě č. 18 a v níž prohlásil: »Budu vždy všechny práce, které domovníkovi náleží, řádně vykonávat a dům v čistotě a v pořádku udržovati. Dostanu od Vás za to bezplatně k používání byt č. 1 v přízemí a mimo to 150 Kč měsíčně od nájemníků.« Tvrdě, že poplatky, které žalovaná vybírala z titulu čištění domu a klíčného od nájemníků, činily měsíčně nejméně 400 Kč a že žalobce nesmluvil s ní paušál na místě uvedených poplatků, placených nájemníky, domáhá se žalobce na žalované zaplacení 11.500 Kč na zadržených poplatcích. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Zákon č. 82/1920 Sb. z. a n. ustanovuje v prvním odstavci § 9, že mimo byt a náhradu hotových výloh spojených se správou domu přísluší domovníkovi za konané práce od vlastníka domu odměna smluvená, nebo obvyklá, a v odstavci druhém, že za každé otevření domovních dveří v době, po kterou má býti dům podle schváleného domovního řádu uzamčen, zaplatí strana, otevření žádající, domovníku poplatek, jehož výše se určí domovním řádem, schváleným pro celou obec. V § 9 uved. zák. je však dále stanoveno, že vlastník domu může ujednat s nájemníky, aby odměnu za řádné domovnícké práce, na niž má domovník nárok vůči vlastníku domu, platili přímo domovníkovi podle výše nájemného, a že dal-li domovník se svolením vlastníka nájemcům a podnájemcům klíč domovní, jest jimi odškodněn poplatkem mezi nimi ujednaným po případě schváleným v domovním řádě, dal-li však klíč vlastník sám nájemníkům a podnájemníkům, že musí odškodnit domovníka podle právě dotčeného ustanovení. Práva náležející domovníkovi podle § 9 uved. zák. mohou však býti změněna písemnou dohodou (§ 15 téhož zák.) a je proto dovoleno, aby smluvci (domovník a vlastník) za tu neb onu odměnu, tedy i za oboje odměny sjednali úhrnkovou úplatu (paušál) a aby dále ujednali, že tento paušál zapraví domovníkovi buď vlastník, nebo nájemníci přímo, nebo prostřednictvím vlastníka domu. To se v souzené věci také stalo, neboť z doslovu písemné dohody, která je podle § 15 uved. zák. jedině rozhodující, nemůže býti pochybno, že byl ujednan paušál ve výši 150 Kč měsíčně za všechny domovnícké úkony, t. j. za úklid v domě i za otvírání dveří, a vybrala-li žalovaná ujednaný paušál od nájemníků a odváděla-li jej žalobci, nemá tudíž žalobce vůči ní již dalšího nároku. Názor žalobcův, že v písemné smlouvě musily býti rozeznávány oba druhy odměny a že musilo býti zdůrazněno zejména, že v ujednané odměně jsou zahrnuty i nároky za klíčné a že vlastnice domu sama odevzdá klíče nájemníkům a domovníku odškodné za poplatky od nájemníků vybrané, nemá opory v zákoně a nelze proto schváliti jeho názor, že nestalo-li se tak, je smlouva neplatná, a není-li takového podrobného výpočtu v písemné dohodě, nelze z toho vyvozovati, že podle vůle smluvců nemělo býti klíčné obsaženo v paušální odměně za všechny práce, jež náležely žalobci jako domovníkovi.

Ujednán-li tedy určitý paušál za všechny domovnícké úkony v § 9 (v prvním a druhém odstavci vyťčené), nemá význam v poměru mezi domovníkem a vlastníkem domu, že vybíral větší poplatky od nájemců, a žalovaná nebyla obohacena na žalobcovu újmu, když mu vše plnila, k čemuž byla povinna podle ujednané s ním dohody.

Čís. 16978.

K otázce vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv.

Nejde-li o změnu nebo doplnění ústavních zákonů, nevyžaduje se pro vnitrostátní účinnost mezinárodních úmluv, pokud upravují předmět, k jehož upravení byl jinak povolán zákonodárny sbor, aby k jejich provedení byl ještě vydán zvláštní (recepční) zákon, byl-li již jednou projevem souhlas Národního shromáždění (§ 64, odst. 1, č. 1 úst. listiny) k sjednání a k ratifikaci smlouvy. Takový souhlas se nemusí státi v podobě zákona.

Úmluva mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o rozdělení odpočivných a zaopatřovacích požitků bývalých pragmatikálních zaměstnanců správy jmění druhdy vázaného pro rod Habsbursko-Lotrinský č. 187/1931 Sb. z. a n. je závazná i pro vnitrostátní orgány a jednotlivce již tím, že byla ujednána prezidentem republiky k tomu oprávněným (§ 64, odst. 1, č. 1 ústavní listiny) a že byla po udělení souhlasu Národního shromáždění a s odvoláním na tento souhlas uveřejněna ve Sbírce zákonů a nařízení.

(Rozh. ze dne 10. června 1938, Rv I 2887/37.)

Srov. rozh. č. 6976, 6022, 5184, 8657, 9051 a j.

Žalobce, bývalý pragmatikální úředník soukromých císařských statků, dovolává se úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou ze dne 30. listopadu 1923, která byla ratifikována republikou Českoslovenou dne 14. května 1931 a vyhlášena ve Sbírce zákonů a nařízení dne 10. prosince 1931, č. 187, domáhá se žalobou podanou proti Československému státu, který nabytí oněch statků, mimo jiné, aby bylo uznáno právem, že se jeho propuštění ze služeb bývalých císařských statků disciplinárním nálezem ředitelství c. k. soukromých a rodinných statků ve Vídni ze dne 31. října 1913 stalo neprávem, a aby žalovaný byl odsouzen zaplatiti žalobci zadržené služné resp. zaopatřovací požitky. Nižší soudy uznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Neejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného a v otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Bylo již vyloženo v četných rozhodnutích (č. 3008, 4147, 4186, 10320, 11735 Sb. n. s.), k nimž se pro stručnost odkazuje, že Československý stát vznikl originárně a že není právním nástupcem bývalého